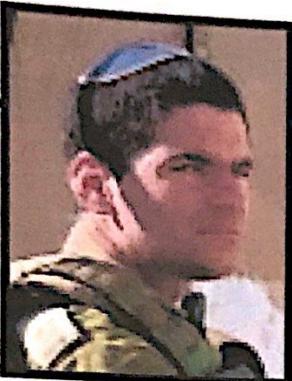

רס"ו ורטמן דגן משה
6359963
בן דבורה ואליהו יוסף הלי
נולד ב- כ"ד בשבט תשל"ז 12.2.1977
שרת בגדוד "גדרון" (13)
נפל ב- יי בטבת תשס"ט 5.1.2009
בעת מילוי תפקידו בראכז עזה.

רס"ן ורטמן דגן משה,

בן דבורה ואליהו נולד ב-כ"ד בשבט ה'תשל"ז (12.2.1977) תושב היישוב מעלה מכמש.

דגן למד בבית הספר ביישוב מעלה מכמש, ובבית הספר בעופרה. בשנות התיכון למד בישיבת ירושלים לצעירים.

הוא התגייס לגולני לאחר שש שנות לימוד בישיבות "אור עציון" ו"הר המור", בחתיבה הוא התקדם לתפקיד פיקוד, עד תפקידו האחרון כמ"פ הפלוגה הוטיקת של ג'וד 13. עם סיום תפקידו כמ"פ יצא לחופשה של שנתיים, בהן התכוון לחזור ללמידה בישיבה ולאחר מכן לשוב לשירותו הצבאי בגולני.

במושאי שבת לפני כשבוע וחצי התקשרו אל ורטמן מהחטיבה וביקשו شيיגע לג'וד. בעקבות השיחה הוא הצטרף לג'וד כקצין בחפ"ק. "דגן היה איש תורה", סיפרו אחיו, שחר ומעין. "הוא האמין בעtidו, כוחו וייחודה של עם ישראל, וכי בדרך זו".

הרב ויס רבו של דגן הגדר את דגן כ"קסם של בחור". "הוא היה תלמיד מיוחד במינו", ספק לו הרב. "למרות שהיה ספורטאי מעלה, ובוואדי יכול היה להצליח בתחום האטלטיקה ובכדורסל, הוא העדיף השקיע את מרבית זמנו בלימוד תורה".

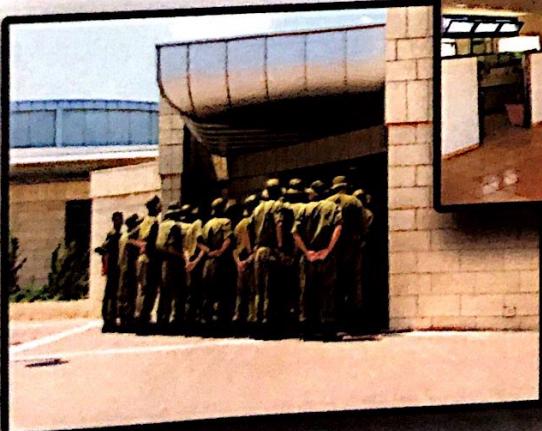
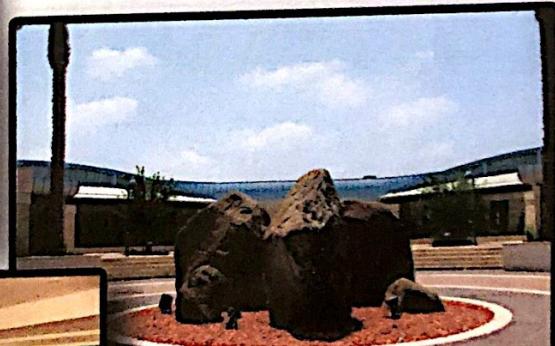
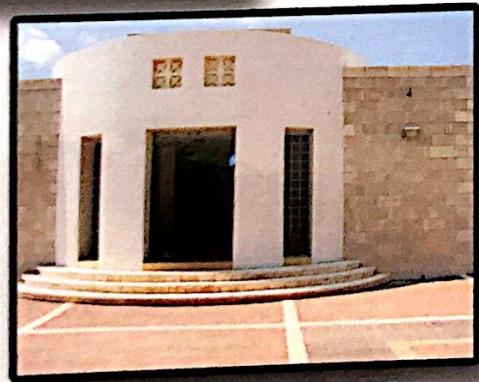
בouce ארזי, חבר קרוב ושכן, מספר כי שמו של ורטמן הלך לפניו. "הוא הלך לצבע מתוך אמונה גדולה וכל דבר שעשה, עשה עד הסוף. הוא היה נערץ בג'וד, הפגין דבקות במשימה בצורה יוצאת מגדר הרגיל. הוא היה אדם נעים הליכות שAKERIN חיים של תורה ואצלנו זו נחשבת למחרמתה הגדולה ביותר".

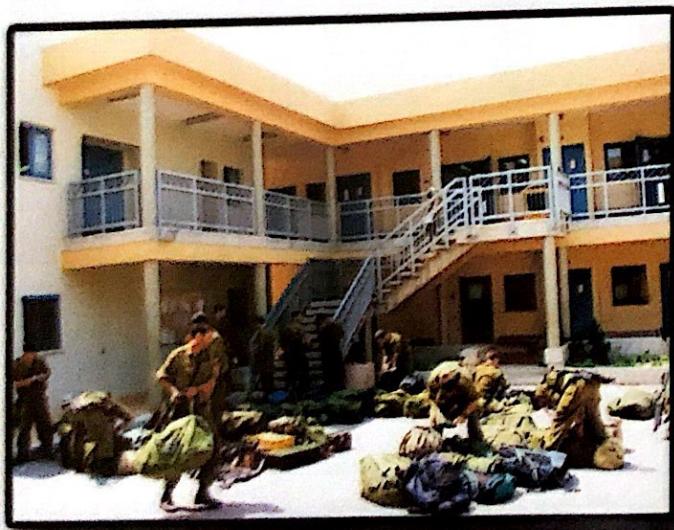
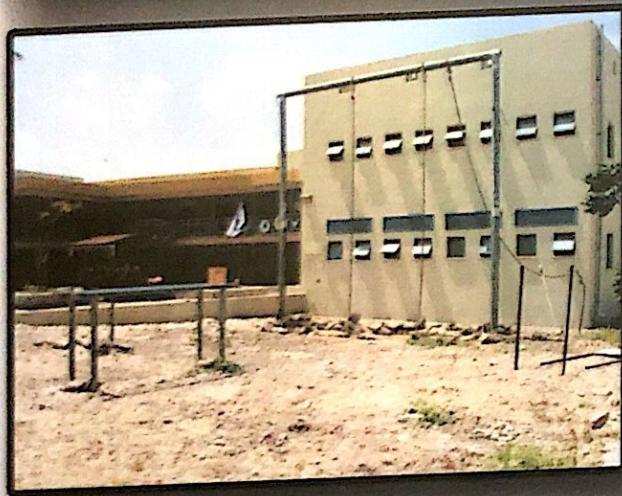
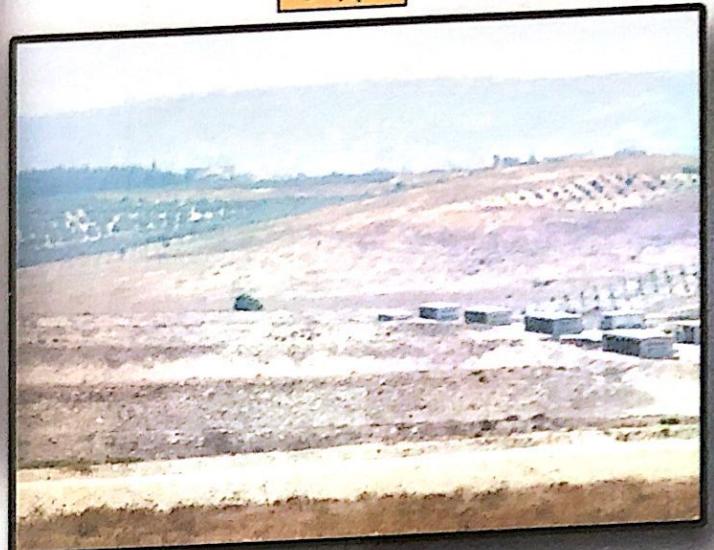
חבר המשפחה אשר הירשברג מספר: "המשפחה האזינה בקש רב לנציג צה"ל שישiper כי ורטמן נהרג ממש כוחותינו, אבל לא היה בהם עס. למורי לא. הם האמינו בצדקת המבצע זהה. הם התעניינו בפרטיו המקרה אבל הבינו כי תנאי הלחימה שם הם לא תנאים, וכי תוך כדי לחיימה מסיבית לעתים קוראים גם אסונות. המשפחה הזאת היא מלחה הארץ".

רס"ן דגן ורטמן נפל ב-י' בטבת ה'תשס"ט (5.1.2009) במסגרת מבצע "עופרת יצוקה" נהרג דגן במהלך הפליטים בגבליה שברצועת עזה לאחר שטנק של צה"ל יירה בשוגג פגז לעבר בית בו שהו חיילי גולני. הותיר אחרי הוריהם, 3 אחים ואחות. הובא למנוחת עולמים בבית העם הצבאי בהר הרצל, ירושלים.

יהי זכרו ברוך.

בוחס אימוניים - חטיבת גולני

גדוד 13- הגדוד בו שירת דגן ז"ל

מקור שמו של גדוד 13 הוא המצרי- שופט גדור גדוען. לדעון הייתה מטרה ברורה הוא היה מוחשב, מהוגן וידע לנצל יתרונות והסכנות. כך גם גדור גדוען של צבא מדינת ישראל של ימינו.

הגדוד הוקם עם החטיבה בפברואר 1948. במהלך העצמות פעלו לוחמי הגדוד במסגרת חוננית ד' של ההגנה. גדור גדוען היה צרך להשתתל על כוכב הירדן בניסיון להסום את נחל תבור. במסגרת התרומה במהלך השתתקף הגדוד בכמה מבצעים שביניהם מבצע "ארח" שכלל גם את כיבוש פסגת הגלבוע. באותו מבצע, בשל התקפות כבדות של הצבא העירקי, נסוג הגדוד לוחמיו צרו לו הגנה חזקה ברכס ג'נין.

מבצע "אסק", המבצע הראשון שהתרחש בג'נין, שבמהלכו השתלטו לוחמי הגדוד, בשיתוף גדור הפשיטה הממושcn (גדוד 89) על המצריים סייח נראן והורבת אל מעין. למרות התקפות המצריים הצליח גדור גדוען להחזיק מעמד ואף לגרום לצבא המצרי אבדות רבות בחיה אדם ובאמל".

מבצע נספ' שהשתתפו בו לוחמי גדור במהלך מלחמת העצמות הוא מאבצע "חוורב" שמטרתו הייתה מגור הצבא המצרי הפולש וגרירו משנה ישראל. ב- 28 נובמבר נכבש המسلط ע"י לוחמי גדור גדוען.

בין מלחמת העצמות למלחמות קדש השתתקף הגדוד בקרב תל-אל-מוטילה אשר היה קרב קשה ועקב מדם בגלל שניינים שנערכו בחטיבה- רמת אימון ירצה וכן גם המשמע והמקצועות, מה שהביא לכך שהחטיבה בכל הגדוד בפרט שלילמו מהור בד- 40 מלחמות החטיבה נהרגו.

במבצע קדש לוחמי הגדוד לקחו חלק בקרב כיבוש מוצבי צומת רפיק שמטרתו הייתה לשחרר את הצומת על מנת שכוחות שריון יכלו להכנס לעבר אל- עריש. בראשון לנובמבר הושלמו משלימות החטיבה- נכבש מתחם רפיק וחטיבת השריון הלהלה לבע"ל עבר אל- עריש.

בין מלחמת קדש לששת הימים השתתקף הגדוד במהלך מבצע "סנונית"- פשיטה על כפר נוקייב, מבצע "צוק-סלע" ומבצע "מאזניים" שבו חיל מפעילות יזמה של צה"ל נגד יעדים בירדן ובלבנון במטרה להפסיק את המחלבים מתחוםם. במהלך מלחמת ששת הימים לוחם הגדוד עיקר בsvilleים המאוחרים יותר לכיבוש תל פאחים ותל עוזיאת וסייע לחטיבה בטיהור מתחם זוערה.

מלחמות יום היכירום תפסה את גדור 13 בכוגנות בכו צפון שם מוצבים רכיבים שאוותם איישו ספגו הפגזות כבדות, אך ההוויקו מעמד בגבורה ו אף העבירו מידע מודיעיני לחטיבה 7 שלחמה באוזו.

בין מלחמת יום כיפור למלחמות שלום הגליל השתתקפו לוחמי הגדוד במהלך מבצע ליטני שמטרתו הייתה חיסול בסיס מחלבים לאורך רצעת דרום לבנון. הגדוד, בשיתוף כל חטיבת גולני טירור כבש וטירר מוצרים רכיבים בהם שכנו מאות מחלבים. במהלך שלום הגליל השתתקף הגדוד בקרב על כפר סיל וכן גדור גדוען היה שותף למאיצ' המתמשך של צה"ל לכתר את בירות.

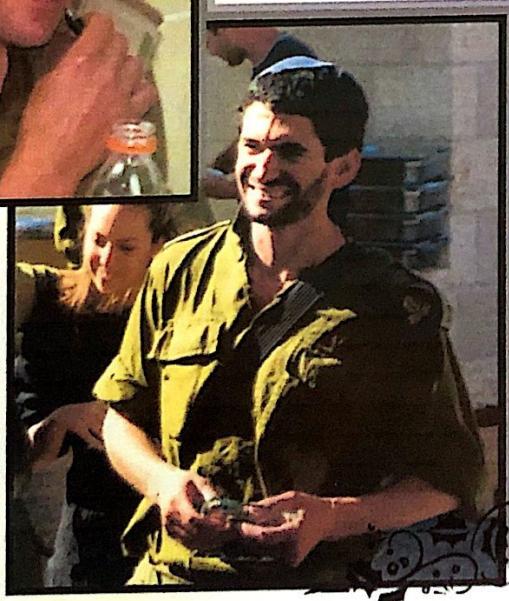
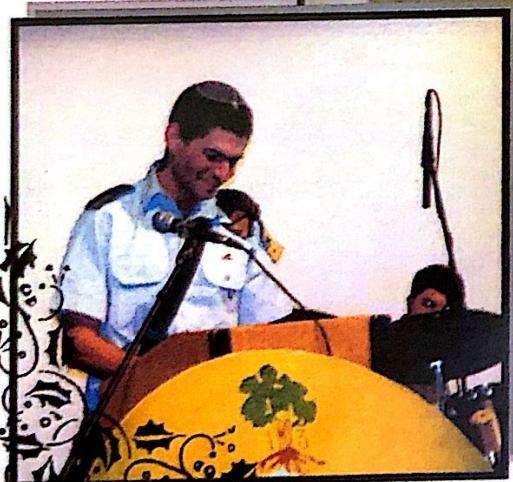
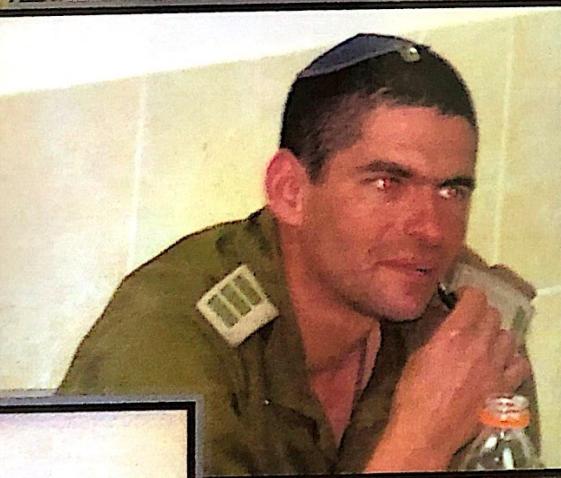
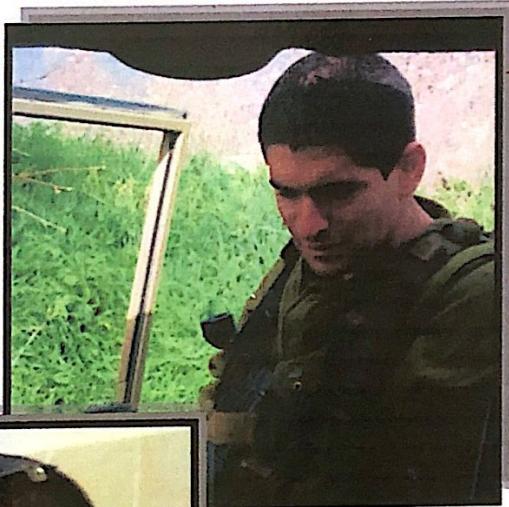
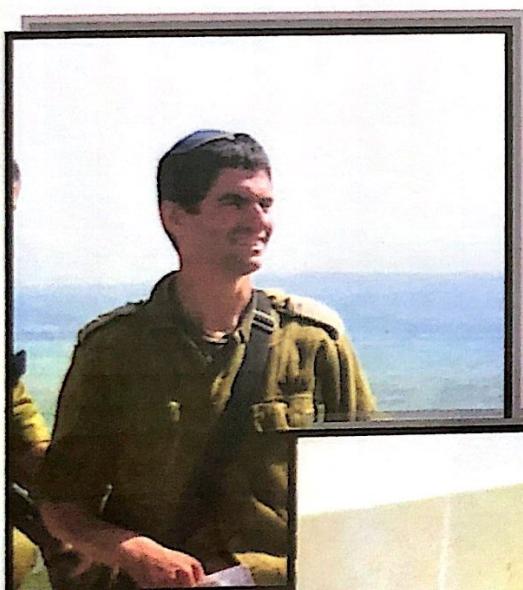
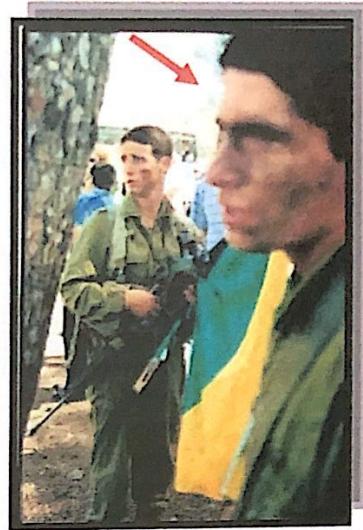
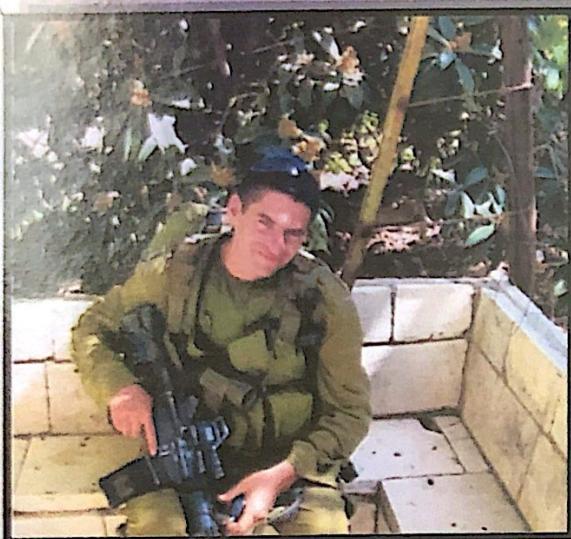
לאחר מלחמת לבנון היה שותף הגדוד בתפקיד המושך והאיטי של נסיגת כוחות צה"ל מרוב שטחי לבנון. מאז ועד היום הגדוד ממשיך בפעולות שוטפת בהגנה על יישובי גבול הצפון, וכן יהודה ושומרון ואזור חבל עזה.

"חרב לה' ולגדוען"

דגן ז"ל כמ"פ בגדוד 13 של החטיבה

דגן בשירותו הצבאי

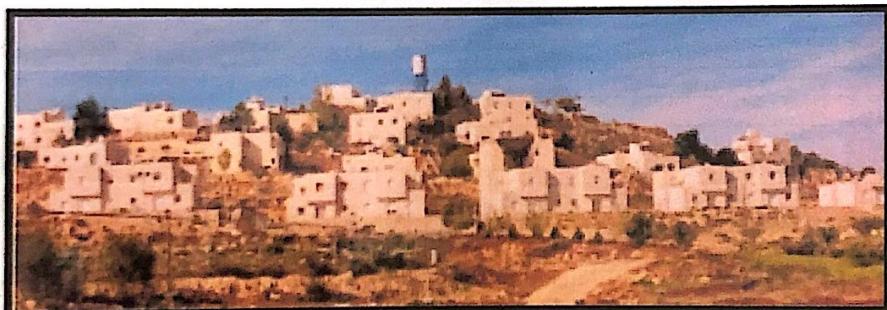
מעלה מכמש - מקום מגורי של דגון

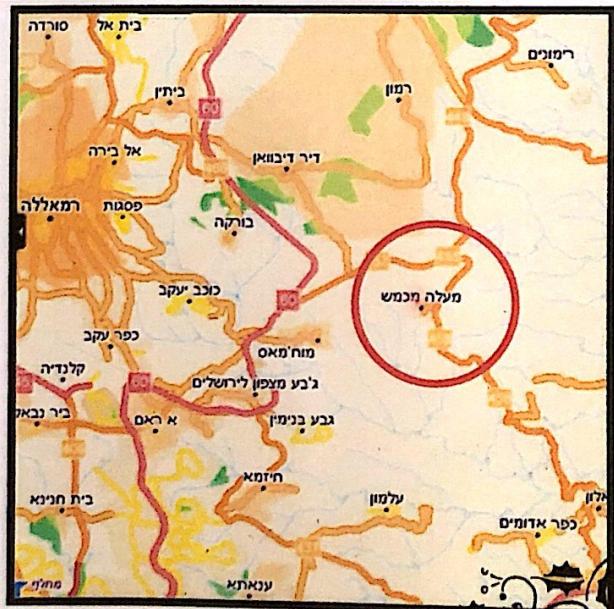
מעלה מכמש-מבט מההרים סכיב לה

מעלה מכמש או מַכְמֵשׁ היא התחנות ווישוב קהילתי דתי באזור מדבר אדומי מזרחה לרגמאללה השיך למועצה אזורית מטה בנימין. התחנות נקראת על שם העיר המקראית מכמש אשר בה ניצח יהונתן את פלשתים, בה עצר צבא סנחריב בדרך לירושלים וישב יהונתן החשמונאי. התחנות הוקמה בשנת 1981 על ידי מספר משפחות מעלה אדומים הסמוכה על הקו של כביש אלון, שהוא קו הגבול לפי תוכנית אלון. צפונית יותר בכביש הוקמו היישובים רימונים, כוכב השחר ומעלה אפרים. ובדרומו היישוב אלון. רוב התושבים עובדים בירושלים ומיוצם ממוסדות החינוך והקהילה. בנוסף יש אוצר תעשייה קטן ובו מספר בת מלאכה.

מוסדות חינוך-ביישוב יישנים לגילם לכל הגילאים, כולל מעון לגיל הרך, ובית ספר יסודי "נועם רחל" בו לומדי רוב ילדי היישוב. כמו כן, יישנו תלמוד-תורה אורי לבנים, הנלמד על פי שיטת ברקאי, תלמידים מגיל 5 עד כיתה ח'. כמו כן, רוב בני הנעור הולכים לשיבות תיכוניות, (כמו ישיבת בני עקיבא נתיב מאיר, ישיבת מקור חיים וכו') ורוב בנות היישוב לומדות באולפנת עפרה או באולפנות אחרות (כמו רעה, טל רעה וכו'). ישנן ביישוב גם חנויות נוער - בני עקיבא ואריאל.

מקום היישוב במפה והכניסה אליו

מבצע "עופרת יצוקה" -

מבצע "עופרת יצוקה" הוא מבצע צבאי של צה"ל ברצועת עזה שהחל בשבת, 27 בדצמבר 2008, ומטרתו "לפגוע ב疝ה בממשל חמאס על מנת לגרום למציאות ביטחונית טובה יותר לאורך זמן סביב רצועת עזה, תוך חיזוק ההרתעה וצמצום רדי הרקטות ככל שניתן".

ב-17 בינוואר, כשלושה שבועות לאחר תחילת המבצע, הכרזיה ישראל על הפסקת אש חד-צדדית שנכנסה לתוכפה למחזרת בשעה 2 לפנות בוקר. נסגת הכוחות רצועת עזה הוועטה עד לייצוב האזור.

שם המבצע, שהחל במהלך חג החנוכה, לקוח משיר החנוכה הפופולרי "לבבוד החנוכה", של חיים נהמן ביאליק. באמצעות

התקשרות מכוונה המבצע גם ה"מלחמה בעזה" או ה"מלחמה בחמאס".

המבצע החל לאחר תקופת רגיעה (תחדיה) בין ישראל לבין המאסר ברצועת עזה, שהושגה בתיווכו של שר המדינין המצרי-

החל ב-19 ביוני 2008. ההסכם לא מולא במלואו על ידי שני הצדדים. התחדיה התרעררה כבר ב-30 ביוני 2008,

כאשר רקטת קסאם שוגרה לכיוון המועצה האזורית שער הנגב. בתגובה סגרה ישראל באופן זמני את מעברי הסחרות

ברצועת עזה. בהמשך לכך, במהלך תקופת הרגיעה נמשך ירי רקטות ופצמ"רים אל עבר ישראל מהר, והמעברים מודיעות

עה נותרו ברובם סגורים מנגד.

騰נים והכנות למבצע החלו כ-6 חודשים לפני שהחלה, לנוכח ירי הרקטות על ישראל. אף המודיעין (אמ"ן) והשב"כ,

בסיוע הרשות הפלסטינית בגדה המערבית, אספו מידע על המתרחש ברצועת עזה ובנו בנק מתרות ויעדים המשמשים את

ארגוני הטרור ובפרט את חמאס, השליט בפועל על רצועת עזה. צה"ל תכנן תקיפה כללית ומסיבית על המטרות שברשימה

תוך שמירה על יתרון ההפיטה ויצירת הלם, פחד ובלבול בקרב החמאס. על תכנון התקיפה האוורירית הופקד האלוף

בamilaim אליעזר שקד, מפקדו הקודם של חיל האוויר הישראלי. במקביל החל פיקוד העורף להכין את יישובי עוטף עזה להפוגות ארכוכות ברקוטות וחיבר למערכת ההתרעה גם ערים רחוקות

יותר כמו נתיבות, קריות גת ואשוד.

בעקבות סיום הרגעה והירי המסייע על יישובי עוטף עזה אישר הקבינט המדיני-ביטחוני באופן האשאי לצה"ל להתחיל

בתקיפה, תוך הפצת ידיעות לאציגי התקשורות שהקבינט לא קיבל החלטה לגבי פעולה וידון בה ביום ראשון. במקביל הורה

שר הביטחון, אהוד ברק, לפתח את המעברים להכנסת סיווע והומינטורי, דבר שגרם לחמאס להעיך לישראל ללא תקווה.

התקיפה, שהחלה בשבת, 27 בדצמבר 2008, בא בהפתעה לחמאס.

בדיון בכנסת שנערך בבורק היوم השימושי למבצע אמר שר הביטחון, אהוד ברק: "יצאנו למבצע כדי להניח מכה קשה

לחמאס, יצאנו כדי להביא שינוי למצב בדרום".

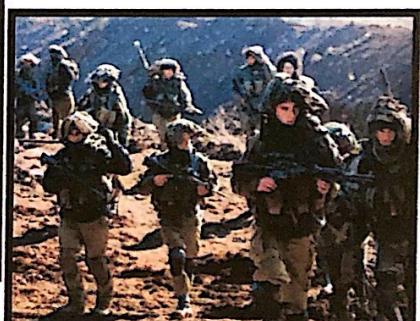
המבצע התקיים ב-2 שלבים:

שלב א': תקיפה אוורירית.

שלב ב': פעללה קרלקעית בשילוב חיל האוויר וחיל הים.

בשלב ב' של הלחימה בעזה הטרפה חטיבת גולני למרכז גדי החטיבה היו בחוד החנית בלחימה פשטו על כפרים רבים.

טייהו אותם ממחבלים נטרלו פצצות מתתקמות חשו מנזרות תופת ותחמושת ופגעו קשה בתשתיות ארגון הטרור "חמאס".

לחימה בשטח רצועת עזה

חשיפת מנהרות תופת

מצבוי נשק של החמאס

עזה מהמשקפת של גולני

מאז תחילת המלחך הקרקעי ברצועה המהוים לוחמי החטיבה הראשונה את חוד החנית בלחימה מול החמאס. כתוב אתר צה"ל ביקר בחמ"ל הקדמי של החטיבה הממוקם בדרך הארץ ושמי, עד כמה שהותר לו, על דרך ניהול הלחימה.

חטיבת גולני לוקחת חלק פעיל ביותר בשלב הקרקעי של מבצע "עופרת יצוקה". החטיבה, שליחותה יצא להכיר את גזרת רצעת עזה פעמים רבות במהלך השנים, קוצרת לא מעט הצלחות במהלך המבצע, שעל רבות מהן עטו ערפל קרב וצמורה. لكن אולי מפתיע במקצת לראות שהחוליה הקדמית של החטיבה, הממקום שבו מחליטים ועושים ומנהלים, הוא בעצם חמ"ל אי שם ליד הגבול.

החוליה קדמית היא בעצם מפקדת החטיבה.פה יושבים הנציגים מכל גופי הפיקוד בחטיבה, ביניהם: אגף מביצעים, סייע, מודיעין, לוגיסטיקה וקשר. מכאן מתנהלת הלחימה של החטיבה באופן שוטף, כאשר בנוספ"ש את גופ החפ"ק (חולית פיקוד קדמית) בפיקוד מפקד החטיבה. גופ זה יוצא קדימה לנוכחות, כדי לנהל את הלחימה מקרוב. "אנחנו פה מהיום הראשון, אפילו עוד לפני המבצע בגלל כל ההכנות", אומר גורם בכיר בחטיבה. "יש פה את השולחן המרכזי, לידי יושבים כל אחד מהמפקדים של המכלולים השונים, כמו חיל האויר והמודיעין".

במפקדה מתרכחת עבודה כל הזמן. המח"ט ובכיריו מתיעצים ביניהם, מסתכלים במפות ובמסכים כדי לבצע את משימותיהם בצורה הטובה ביותר. למרות זאת, האווירה מאוד רגועה, ואפשר לzechot של כל המפקדים שומרים על מרווח גבורה וקור רוח. "אירוע רודף ארוע, והתפקיד המctrיך זה עצם להיות בקורס רוח", מוסיף הגורם הבכיר. "אם נהיה בלחץ, הכוחות בשטח ירגישו את זה מייד. בזמן אירוע צריך להפעיל בביטחון המון גורמים: ליצור את המעה הארטילרי והאויר, להזעיק את גורמי הטיפול הרפואי, לבחון את המידע המודיעיני בצורה טובה. זו תוצאה מאוד מהירה ולכערכנו אנחנו מתורגלים לזה", הוא אומר בחירות.

במהלך הימים האחרונים קצרו לוחמי החטיבה הצלחות לא מעטות. לדברי הגורם, "יש המון נפגעים לצד השני. המון טכניקות לחימה שלהם נחשפו כדוגמת מנחרות, מיקושים, מטענים וمارבים שהם הכינו, ועוד אלמנטים מודיעיניים שמתקלים כל הזמן". האירוע שהתרחש לפני ימים אחדים, שבו נהגו שלושה חיילים מהחטיבה ואף נפצע באורח קל המכ"ט, לא שינו במאומה את מוטיבציית הקרב של הלוחמים ואת הפעולה של המפקדים. "פשוט ממשיכים קדימה, מדגיש הגורם, "לא עוצרים".

היום הקשה של אלון

48 שניות אחרי הכנסה הקרקעית לעזה, ספג כוח צה"ל מכאה קשה ■ אמש אחרי חצות התיריה הצנורית לפרסום: מספר לוחמי גולני נפגעו בצפון הרצואה ■

לאחר יממה של ליחימה הותר לפרסם כי שלושה לוחמי גולני נהרגו מפגיעה פגז שירה בשוגג טנק של צה"ל. בין הפצועים מפקד החטיבה אלוף משנה אב"י פלד שנפצע קל, ומפקד גדוד 13 סא"ל אורן כהן שנפצע בינוני. האירוע הקשה התרחש לאחר שטנק שהיה בפעולות מבצעית באיזור ירה בטעות פגץ עבר המבנה בו שבו הלוחמים בצפון הרצואה.

אתמול הערב, סמוך לשעה 19:00, ירתה חילילית מתחלים מספר פצצות מרגמה לעבר כח רגלי של חטיבת גולני שנע בין סג'עה לג'בליה בצפון הרצואה. על פי דיווחים מהഷטח, הכה ספג פצעים ונמלט לתוך מבנה סמוך.

בעת שתפסו הלוחמים ממחסה, שייר בטעות טנק של צה"ל פגץ לעבר המבנה ובמקום אירע פיצוץ עז שמנעו עשרות החילילים והקצינים. חלק מהמבנה אף קרס על החיים. לאחר הפיצוץ התנהלו במקומם חילופי אש כבדים בין הכוח לחוליות מחלבים שנייסו לכתר את הבית.

מסוקי קרב של חיל האויר שהופכו למקום החלו לתקוף מטראות בסביבת הכווות וחאת כדי למנוע מהחוליות מחלבים נוספת לפגיעת מקום האירוע, לסייע לכוחות הקרקע להילץ את הפצועים ולמנוע חטיפת חיילים. סוללות הארטילריה הצטרפו לירוי הרת עתי והחלו להפגיז שטחים פתוחים

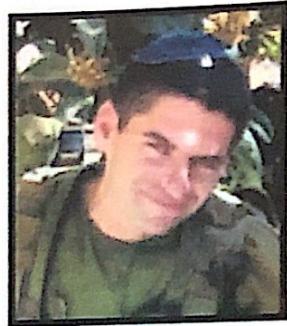
באזרור כדי לבדוק את האירוע יחד עם מטוסי קרב של חיל האויר שהגנו בשםיהם ויצרו בומים על קוליים.

hilzon הפצועים התנהלו תחת חילופי אש, ולבסוף פונו הלוחמים בשני מוקדים אל גדר המערכת ומשם הועברו אל מסוקים ואמבולנסים שהמתינו בכניסה לכפר עזה.

seg'עה והשכונות הצמודות לה במרקע עזה עומדות בinityים במקד הלחימה הקשה של צה"ל ברצואה. השכונה נחשבת למעוז של החמאס זה שנים רבות. חטיבת גולני פעלת בה כמה פעמים בשנים האחרונות. סמוך לשעה 22:00 בערב נכנסו צוותי חילוץ והצלה של פיקוד העורף לעומק השטח הפלסטיני במטרה לסייע בסדריות המבנה בעקבות חשש כי ישנים לכודים תחת ההריסות. המה"ט הפצוע אל"ם פלד ניהל את פעולות החילוץ בשטח באמצעות הקשר, תוך שהוא מפעיל ארטילריה לחילופי ומטוסי קרב לטיסות. לאחר פינוי כל הפצועים לבתי החולים פינה את עצמו המה"ט לבית החולים סורוקה לקבל טיפול רפואי. יחד עם אל"ם פלד פנו 14 פצועים נוספים לבית החולים סורוקה, מהם 11 פצועים קל עד בינוני ואחד בינוני עד קשה. אל"ם פלד קיבל טיפול רפואי בבית החולים ומיד לאחר מכן יצא לדלת אחרית וርקש לחזור לשטח ולפקד על חיליו.

מקום נפילתו של דגן ז"ל

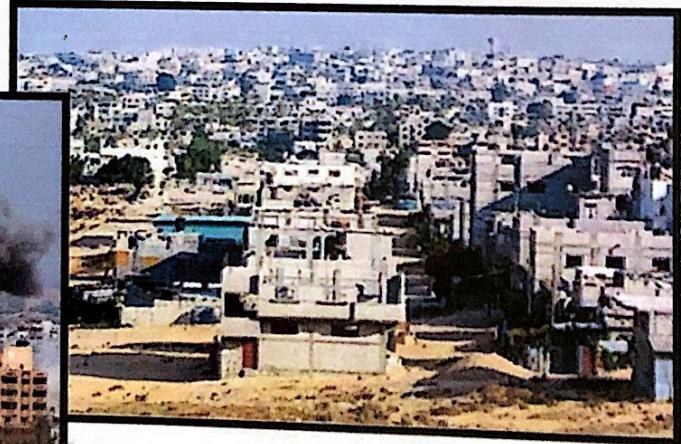

שיטה בזיהוי 1

טנק צה"ל יורה פגז בטעות לשבר לוחמי גולני. שלושה חיילים נהרגו. מפקד החטיבה ומפקד הגזרה נפצעו

אזור גבלייה-סגייה שבו נפל דגן ז"ל

"יום הקדש הפרטני"

"דגן נהרג אמש מפצע טנק. והיום עשרה בטבת, יום הקדש הכללי. היום נמהל האבל שלנו על חורבן הבית עם זיכרנו ורטמן אלפי היהודים שמתו ואינו יודע מתי והיכן עם הכאב על חיללים צערם שנפלו בקרב". עיזו חברוני על רס"ן דגן ורטמן

את רס"ן דגן ורטמן הכרתי לילה אחד בלבד. לילה הזוי במעבה האדמה באחת מפסגות החרמון. לילה שהבהיר לי כמה מרכיבת משמעתו של הביטוי "שמו הרוך לפני".

הינו קבוצת מקדים קטנה מפלוגת מילואים של השריון וחיכינו באחד המוצבים התוחתונים של החרמון לסיור שייח' אותנו לעלה, למוצב שבו הינו אמרורים להעבר את הלילה. מפקד הסיר, סמל צעיר ועיף מגולני, הגיע לבסוף וניסה להסביר לנו בשפה לא ברורה (חוצהה של פער הגיאים, חומר ההיכרות שלנו עם הסלג הצבאי העדכני ומהסור בשעותamina משני הצדדים) מדוע לא נוכל, ככל הנראה, להגשים את משיתנו (לריבב יש פנץ' ... נגה לא רוצה לבוא... בדיקן יצא הביתה... אין אישור). לא הכלוב הבנו, אבל מיליה אחת שכבה ונשנהה כמו לחש קסם: דגן (במליעל). "צרייך לשאול את דגן", "דגן מהכח لكم לעלה".

הדגן המסתורי אכן התעורר והענין הסתדרו. הגענו לעלה והובילנו לזרק המוצב המופר. ההליכה במסדרונות התת-קרקעים הזכירה לי את דרכו של קפטן וילארד אל הקולונל קורץ בסרט "אפקיליפסה עכשו". פענו בדרך אפלולית ונפתלת, או רמנורת צחוב מאיר את דרכנו, קולוניאליסטים לבנים בכל עולם שבטי ולא מוכר. מכל פינה ניבטו אלינו דגלים צחובים יירוקים וצירורים של קופי ענק אוחזים בחרכות ובשר כל מושחת. ברוכים הבאים לモצב של "קופי הדממה", הפלוגה המבצעית של גוד 13. ככל שקרבנו למרוץ המבורך, הלך והתגבר רעם התופים. חיכיתי בקוצר רוח לראות מיהו הענק המאים שששולט בכל הסבך הזה, מיהו העכיש שירושב במרכזי הרשות.

כשגענו למרכו המוצב התבררו שני דברים: שראש התופים בוקע ממרקולים המשדרים מוסיקת טראנס ושדגן בדיקון הוקף. נציג המקומיים, רס"פ עוג בחולצה שחורה הדוקה על שריריהם תפוחים, לקח אותנו ביגניהם לחדר האוכל וערך לנו שם שולחן מלא מטعمים במצוותו של דגן. אכלנו ושבענו ודגן לא גיע. הינו עיפוי ולכנו לשון (במיטות שפיטן עברונו החילים במצוותו של דגן), לא לפניו שמענו כמה סיפורו גבורה על המ"פ הנערץ, דגן.

"קופי, דגן הגיע"

באמצע הלילה התעוררתי מטלטלים עזים: "קום. דגן הגיע והוא רוצה לראות אתכם". קמן, התלבשו והלכנו בעקבות הרס"פ למשרד המ"פ. הנה, עוד רגע, ניגש עם האיש שmorphed בכל זה ביד רמה. נכנסנו. על הקיר דגל ישראל, על השולחן "יאיר", ספרו של משה שפיר על מפקד הלח"י. ומאהורי השולחן – דגן. צער, כמעט ילך, צנום ומהיך – חיקן גדול, עירף וחם. הוא החליף כמה מילימ'ם עם הרס"פ, ויידא שכולם אכלו ושהכל תקין, ביקש שיכינו לנו תה חם ופנה לדרך אותו על המשימה שלנו.

באוטו רגע הבנתי שהתחלות הגדולה של הפלוגה באיש הזה לא נובעת מפיקוד ריכוזי או מקהלי משמעת אימוניים, אלא מהכמיהה של הילדים המגודלים האלו למגע ידו האהבה של האיש הקטן הזה, מצימאון לטיפפה, למליה טובה, שהיו לו בשפע. החילים האלו לא הערכו את מפקדם בשל גבורתו או מיראת עונשו, אלא בכלל אהבה הגדולה שהוא העניק להם, בכלל החום שהוא الكرין והאזור הקשבת שהיתה לו לצרכים הבסיסיים שלהם.

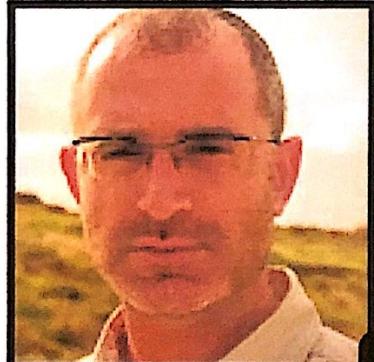
בתום חדש המילואים שבנו הביתה מן החרמון ודוג וחייליו יירדו לחברון. השבוע הם נכנסו לעזה. אתמול בעבר דגן נהרג מפצע טנק. והיום עשרה בטבת, יום הקדש הכללי.

היום נמהל האבל שלנו על חורבן הבית הראשון עם זיכרונו אלפי היהודים שמתו ואינו יודע מתי והיכן עם הכאב הנורא על חיללים צערם שנפלו בקרב. ואין מילימ' של נחמה ותמיד קשה מנשוא להבין.

אבל אפשר, אולי, קצת להתחזק מן הידעשה שהחילים האלו הילכו לקרב כניציגיה של מדינה עצמאית ולא כבנוי של עם נרדף. ואפשר, בוודאי, לשאוב כוחות מההיכרות עם האישיות המיחודה של האנשים האלה, ילדים-חילים שלא אהבת הקרב ורדיפת השראה משכו אותם לצבא, אלא החום והאנושיות; שלא שנות האדם, אלא אהבת האדם, נותנת להם את הכוח להתחזק במשמעות הקשה של שמירת בטחון המדינה.

דגן ז"יל

אחד חברוני נתב על ההיכרות הקצרה עם דגן ז"יל

דרך האחרונה של דגן ז"

הלוויית דגן
ורטמן ז"ל
בבית העממי
הצבאי בהר
הרצל, ירושלים.

על קידוש ה': השילוי במספר על זכרו שנפל בקרב

"באופן אישי, הכרתי את דגן עוד מילדותי", הוא מספר מביתו שבקרית-ארבע. "הוא היה חברו הטוב של אחי, וככזה הוא ביקר אצלנו לא מעט". שיתוף הפעולה והחברות בין השניים נמשכו גם כשהגיעו יחד פלוגתו לחברון, אז פיקד על שכונת תל רומיידה

דגן ורטמן, שנהרג במהלך פעולה צה"ל ברצועת עזה, היה בחופשת לימודים מהצבא, בישיבת "הר המור" בירושלים, בעת שנקרא לחזור לגדר לצורך המבצע בעזה. ורטמן דחה את גיוסו לצה"ל בשש שנים כדי למדוד, תחילתה בישיבת ההסדר "אור עצzion" ולאחר מכן בישיבת "הר המור".

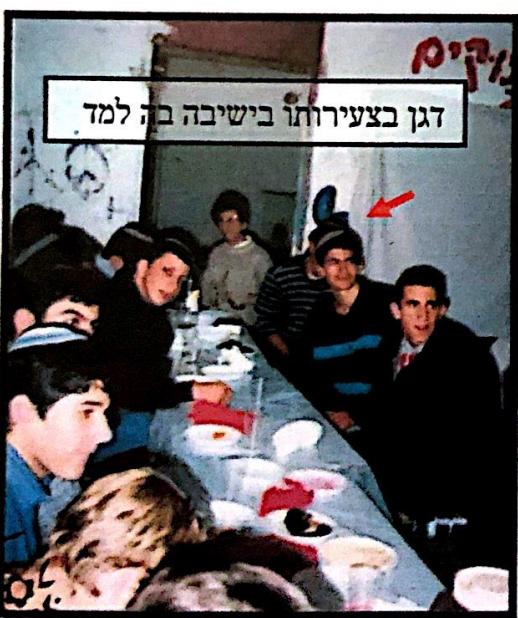
הוא התגייס לגולני והת晓得 בתפקיד פיקוד עד לתפקיד האחורי, כמפקד הפלוגה הוותיקה בגודן 13, במסגרת שרת בחברון. אזפגש גם את הרב דני כהן.

"באופן אישי, הכרתי את דגן עוד מילדותי", הוא מספר מביתו שבלב חברון. "הוא היה חברו הטוב של אחי, וככזה הוא ביקר אצלנו לא מעט". שיתוף הפעולה והחברות בין השניים נמשכו גם כשהגיעו יחד פלוגתו לחברון, אז פיקד על שכונת תל רומיידה.

בתום השירות בחברון, העניק דגן יחד עם חבריו פלוגתו מעוזה הוקרא לרבי כהן ולשלוחים, כתודה על שיתוף הפעולה הפורה ביניהם.

"הוא היה מלך הארץ. היהודי בעל לב חם, תלמיד חכם. העובדה שבחר לעזוב את תפקידו בצבא לטובה לימים בישיבה יכולה ללמוד על אישיותו יוצאת הדופן", אומר כהן.

את הבשורה על מותו של דגן הוא קיבל אתמול, כששב מהו".ל. " أخي התקשר אליו ומספר לי מה קרה. הייתה בהלם, קשה לעכל את הבשורה הזאת. העובדה שנהרג על קידושה ה', בעודו מגן על תושבי הארץ ושומר על קדושתה, היא סמלית".

"לאימותם יאמרו איד דגן"

דברים שלא ידענו על רס"ן דגן ורטמן ז"ל

אחד מבכيري הרוגינו במצוע "עופרת יצוקה"

רבקי גולדפינגר בשיחה אישית כוABAת ומרוממת עם שחר, מעיין ותמה, האחים של דגן.

ביום ראשון בלילה, يوم לפני שנרגג, נכנס רס"ן דגן ורטמן ז"ל לתוככי עזה. לאחר מותר התבර לבני משפחתו את שהתרחש באותו הלילה: "החילאים נכנסו לשטח האויב כהם צועדים בטורים מסודרים וברוחות גדולים בין אחד לשני" מונאר מעיין, אחיו הצעיר של דגן. "לפתע הם הותקפו על ידי חוליות מחבלים שהסתתרה במטה הסמוך וירתה ללא הרף לכיוונים. בלי לחשב פערמים פתח דגן בריצה מהירה לעבר המחלבים, זיהה את מקור היר, חתר למגע והרג את המחלבים. לאחר שהסתתרים הקרב הוא ניגש לטפל בפצועים". מעיין מוסיף: "כששמעתי על כך לאחר מותו, nisiyi להעלות בדיוני מה עבר בראשו של דגן באותו רגע הסתערות. הוא אמר רצ'עם נשך שלוף כדי להרוג, אבל ברור לי מעל לכל ספק שלדגן היה באותו רגע מבט טוב בעיניים".

אפשר להיות במלחמה עם מבט טוב בעיניים?

"בchalat. בשיעים שדגן למד בשיטה הוא התעמק וחקר לעומק מזה אומר להיות חיל היהודי טוב" מסביר מעיין. "הוא ניסה להבין מה נדרש ממנו כחיל כדי להיות כזה. ובאמת הוא היה איש צבא מאוד מצועז ויחד עם זאת חזר ונחשת שליחות. חיל שמאמין שהוא בא לטהר את העולם. באותו רגעים שהוא זינק לעבר המחלבים הוא היה נחוש להילחם כי אכן שאפשר, אבל בניגוד לאויבים שלנו הוא לא פעל מתוך שנהala אלא מתוך אהבה, מתוך מסירות ומוטך אמונה عمוקה".

师兄 הבהיר מוסיף: "למרות שדגן התקדם בצבא כל הזמן והיה לוחם ואיש צבא מצטיין, במוחו הוא לא היה איש מלחמה אלא בחור עדין נפש, מלא באהבה ומאמין בטוב שישנו בעולם. אולי דזוקא בשל כך הוא לחם בנסיבות ובכל כוחו נגד הרוע".

דגן בן 32 במוותו הוא בנם של ד"ר אליל ורטמן נירולוג בכיר ודובי עובדת סוציאלית מומתיקי היישוב מעלה מכמש. נסף על מעיין, שחר ותמה לדגן גם אח נוסף, קרם.

דגן למד בשיטה לצעירים של "מרכז הרב", ולאחר מכן דחה את גיוסו לטובת לימוד תורה בישיבות "אור עציון" ו"הר המור". לאחר שש שנות לימוד התגניס לחטיבת גולני והתקדם בתפקיד פיקוד עד לתפקידו האחרון, מפקד הפלוגה הוטיקה בגודן 13.

"התקופה שבה למד בשיל"ץ הייתה לדגן זמן של חיפוש" מתאר מעיין את מסלול בנייתו האישית של אחיו. "בתפר שבין הישיבה התיכונית לשיטה הגבוהה דגן הלק ובירר לעצמו את דרכו בעולם, ובמהלך כל חייו המשיך בליך ללמידה ולהתקדם. גם בתקופה האחוריונה הקדיש את חופשונו מהצבא ללימודיו קודש, עבדה המלמדת על אישיותו. הוא ניצל את חופשונו מהצבא ללימודים בישיבת הר המור, שכך אהב".

אישו לדגן חופש לימים בישיבה?

"הצבא באופן פורמלי אפשר חופש לימים רק במסדות המוגדרים אקדמיים, אבל דגן הסביר שנפשו חפזה בלמידה תורה וטען שהוא לא יכול ללמידה תורה במסגרת אקדמית. הוא התעקש לנצל את חופשונו מהצבא

לליקודים בישיבה. גם לאחר שקיבל אישור אישיו ל חופשה בת שנתיים, הוא הגיע עד ראש אכ"א כדי להקדים מסלול זהה שיאשר על ידי הצבא ויאפשר לכל חיל שירצה לנצל את חופשתו ללימוד קדוש, למשח זאת. תמיד דאג לכלום ולא רק לעצמו. לאחר מותו שמענו אינסוף סיורים על הרגשות ואהבת הזולת שהיתה חזרה בו". מעין שותק כמה רגעים, נushman עמוק ומשיך "חבר מצבא סיפר לנו שבאחד מימי ישן, בעת שירותו של דן למפקד פלוגה, הוא החטף אליו לנסיון לבית של חיל משפחת מצוקה בבית שמש כדי להעביר למשפחהبشر שנשאר מיעל האש" פלוגתי שנערך בעבר קודם. כשנכנס דן לבתו של החיל הוא ניגש למקරר כדי לשים את הבשר בתא ההקפה ונדהם לגנות עד כמה המקרר ריק. הוא עזב את הבית בחופזה, פנה לסופרמרקט הקרוב ומילא את עגלת הקנייה במצרכים. בקופה רצה החבר להתפרק עמו בעלות הקנייה, אבל דן התעקש לשלם את מלאה הסכום מכיספו. כמוון שעמלם לא סיפר על כך דבר לאף אחד. גם את היה מצטיין רמתכ"ל לא סיפר לנו, וההורים שלו גלו זאת רק במקורה".

ダン היה בעל יכולת פיקוד יוצאת דופן מצויין מעין ומנסה לתאר את אופי הפיקוד של אחיו, כפי ששמע מהילדים במהלך השבועה: "מחוד הוא היה קטן קשה שדרש מהילדים מ慷慨ות ומוסר מעל ומעבר, אבל מצד שני הוא היה בשbillim כמו אבא. הוא דאג להם ואיפילו כיסה אותם בלילה. הוא היה מסוגל לtzoz את הילדים שלו, אם האמין שיש צורך בכך כדי להעלות את רמתם המבצעית אבל בעבר היה מפנק אותם בראוחה טוביה".

האם גם בחיו הכרות בעוצמה זו שלו, או שאלות בדברים שמתגלים רק לאחר המוות?

"תמיד ידענו שהוא מיוחד, אבל כתע, לאחר מותו, אנחנו שומעים מהחברים שלו ומהילדים שלו סיורים מופלאים ממש על עצמו. דן לא סיפר לנו כלום בגל הצנויות והענווה המוחלטת שהוא לו. אותו עניינו רק העומק והמשמעות של הדברים. הוא לא היה איש של דברים אלא של מעשים". דן היה יכול ענווה והבטלה לרצון ה' מוסף אחר. התורה פיתחה בדנו כחות אידירים. לא הכרנו את הטיפורים הללו אבל ידענו בדיק עם מי יש לנו הזכות לחיות. בensus הלויה אמרתי למעין שלא אופגע ממשום סיפור שישפר לו על דן. ידענו תמיד שמדובר בגין אדם גדול שנוטן את נפשו לעם ישראל. הוא היה פשוט נשמה תורה. בכניסה האחורה לעזה דן בעצם התנדב, כיון שהוא באotta העת בחופשה, מצויין מעין. ואכן אם פרוץ המבצע בעזה התעקש דן לחזור ולהצטרכ ללחימה, אף על פי שלא היה מחויב לכך: "דן חיכה למבצע הזה הרבה זמן, וכשהגיע הרגע הוא התיעכט בלי לשאל שאלות. כששמעו שורצים למןות אותו כמפקד אחראי על כלא של עזירים מעוז שייעצר במהלך המבצע, סייר בכל תוקף והתעקש להיכנס פנימה לתוכן עזה ולהילחם יחד עם כולן. לאחר לחיצים שהפעיל הוא שובץ בתפקיד קטן בחפ"ק הגוזדי". ביום שני שעבר נהרג דן ורטמן ז"ל מيري טנק של צה"ל על כוחות גולני שפלו במחנה גיבליה.

תמה האחות מספרת מה חשש באותו הערב שבו שבר לה על האסון: "באותו רגע קשה עלתה בעיני רוחי דמותו של דן, וזה לקח אותו למקום של קדוש, אמונה והتابוננות בפנימיות הדברים. אני מאוד כוABAת את מותו של אחיו האהוב והיקר אבל מבינה שה' אמרת ודיננו אמרת".

שchor אחיו הבכור של דן היה בשבוע שעבר בביתו במצוות וריוו כשהחלו להגעה שמוועות על אודות תקלת בפעולות מבצעית בעזה: "אם התקשרה אליו דוגנת, וסירה לי שימושה שיש הסתברות בפעולות צה"ל בצוון הרצעעה. ידעת שדן אמר להיות שם והתחלתי לחוש. יותר מאוחר התקשר אחוי, שנosis בצו 8 לגבול הצפון ואמר שקיבל ידיעת שבין הפעוצים נמנה גם מפקד החטיבה אבי פולד שנפצע קל, ומפקד גדור 13 אורן כהן שנפצע בינוני. אני שלא אופיני לי להיכנס לחץ, התחלתי להרגיש ממש לא טוב, כי ידעת שדן היה צמוד אליהם בחפ"ק. אמרתי

תהלים בבci. התקשרנו לכל בתיה החולמים בתקווה למצואו אותו שם פצוע, אבל לצערנו לפנות נוקר נשמעו דפיקות בדלת. חבנו מיד שהחשות של כולנו היו מוצדקים".

האם הידיעה שדן נורה ממש מותסכת ומכאיבת יותר?

ACHI נהרג במהלך פעילות צבאית בתחום עזה. הוא תמיד אמר שנכון להיות שם ולהילחם למען ישראל. בעצם, דן נהרג כשהוא חלק ממחלק שהאמין בו, וכך הוא מת על קידוש השם. בכל מלחמה ישנן תקלות, וכמוון שמקדי זה"ל צריכים להשתדל ולמנוע בעתיד כל תקלה, לשאוף כל הזמן לבטיחות מרבית. אבל אנחנו שחר, לדעתנו לבחון רק את הנקודה המצומצמת של איך לבדוקACHI נהרג זו לא הפרשפתיבת הנכונה והראוייה. מה שצרכי לראות זה דווקא את ההקשר הכללי של חייו. לכל אדם יש את כבত החיים שאotta קיבל מהקב"ה, והשאלה היא מה בדיקת הוא עשו עם חייו. אנחנו יודעים שדן מיש את חייו הכי טוב בעולם. מה שמשמעותי למשפחתי ושאלות החיים של דן ולא סיבת מותו. דן השאיר אחריו מורשת.ACHI ציווה את החיים לא במותו, הוא ציווה את החיים בחיו, מתעקש שחר.

כלומר?

עצם דרך חייו של דן מהו קרייה חשובה לנוער להשיקו ללימוד אמונה; בעבודה על המידות ובבנייה האישיות. כל דבר שדן עשה בחיו היה עד הסוף. הוא מיצח כל רגע בחיים. כמו הוא נישל לתורה, ככה ישב על ספסל בית המדרש. דן עמל כל חייו לבנות את העולם הרוחני שלו, ויצא להן על עם ישראל מתוך מבט של עולם ומשמעות. חייו הם בשורה גדולה לכלנו, כי דן הוכיח שאפשר להיות חיים מתוך בירור עמוק של האמת. דן ירד לשורשיהם של דברים. הוא דאג להזכיר את היסודות שלנו עם, ולא הפסיק בירור מה הקב"ה רוצה מattoנו. דן ראה בלימוד התורה ובעולם היישיבה את העיקר ואת הבסיס הקומיינו שלנו. הוא שאף כל חייו לקודש.

או איך הוא השתלב בעולם החול של הצבע?

דן היה תלמיד חכם ואוהב תורה אמיתי. שדן למד בישיבה והוא היה מתמיד אדיר. ישב שעות ולומד. הוא היה מורייך את הראש על השולחן, ישן כמה שצורך, ואז גם ומשיך ללמידה. הוא האמין ששנתת הכל לו תורה, וכך הוא חי. ואם כך, גם העולם הצבאי יכול להיות קדוש. השאלה היא רק מהו ההקשר שבו האדם חי. השירות הצבאי יכול להיות עבור החיל רק אתגר אישי, הרפתקה או חובה שנכפית עליו, אבל השירות הצבאי יכול להיות גם מימוש רצון ח' בעולם, וכך התייחס דן לצבע. הוא חשב בעיון, בעומק ובקדושה גם בעשייה הצבאית שלו. כן. כל העת אני מנסה, ללא הצלחה, להביא את האחים לדבר גם על הצד הפראי של דן הרוק, הרופא, לברר מה היו ההתלבויות שלו, האם היו לו ספקות שסדקו ولو במעט את האמון במתורתייה של המערכת הצבאית שאליה רתס את עצמו, במטרות המבצע הזה, שנערך בעוז לאחר שניתנה לעربים. אך ללא הצלחה. ובעצם, אולי הסירוב העיקש הזה של האחים לדבר על דן מנוקדת המבט האישית הכל כך מתבקש, מעיד יותר מכל גם על אופיו ועל שאיפותו של האח החסר, ומה באמת עניין אותו. שחר מסכים לפרשנות זו: "דן האיש שלי הוא דן כלל. כל מהותו הייתה מסירות לכל ישראל שבו האמין ואותו העיר".

מעיין מסכם: "ונדמה שני שסביר שבאמת מבין את דן, יודע שההמשך היחיד האפשר הוא להרים את הראש ולהמשיך לגודל. דן היה רוצה שנמשיך, שנתחזק ושם ישראל כלו יתחזק". ותמה האחות מנסה לשער מה היה אומר דן על מותו: "כל כך ברור איך דן היה מתיחס לכל זה, הלו, בונים כאן אומה? הוא היה קורא יואם יש לך מחיר אז יש".
(מתוך עולון "עולם קטן")